

Reina de les festes, dames de la ciutat, membres de la Corporació Municipal, senyores i senyors.

Després de les imatges que acabem de veure fa uns moments, el viatge en el temps que els vull proposar per començar estes senzilles paraules d'homenatge resulta molt més fàcil. Recorden per uns instants aquell moment en què van decidir emprendre junts aquest viatge que és la vida en parella. Potser els vénen al cap imatges de quan eren novios. Moments on només importava el present, els amics i passar una estona amb aquella persona especial de qui s'estaven enamorant.

Després d'un temps de novios, aquell any 1966 van decidir donar el pas de passar per l'altar. Eren joves i tenien tota una vida per davant, plena d'il·lusions i somnis per complir. Aquell 1966 encetaven una nova etapa que els conduiria per un camí amb una única direcció i un únic objectiu: ser feliços per sempre i avançar de la mà.

Hui, 50 anys després, volem donar-los la nostra enhorabona perquè han escrit una història amb final feliç en eixe viatge de llarg recorregut que encara continua.

Hui, per tant, celebrem que l'amor és un viatge ben llarg que es pot recórrer de la mà, un al costat de l'altre, units per l'estima i la comprensió. Un viatge amb alegries immenses, però també amb obstacles en el camí que junts han sabut superar mirant al futur i posant l'amor per davant de tot.

Arribar als 50 anys de casats és un mèrit que no tots aconsegueixen, per això, en l'acte de hui volem mostrar-los la nostra admiració. Vostés són un model a seguir. Són la imatge del respecte, la humilitat i la generositat. Estar 50 anys un al costat de l'altre significa que s'han respectat, que cada dia han posat de la seua part per escoltar-se i entendre's, que han convertit el matrimoni i la família en el major compromís de les seues vides.

Hui en dia, hi ha parelles que es casen a l'església, altres fan cerimònies civils. Però en aquells temps les parelles es prometien amor etern a l'Església de Vila-real, i moltes d'elles esteu hui ací.

Era l'any del Seat 850, de les mítiques sèries de televisió com "Bonanza" o "El superagente 86". De les cançons de Los Bravos, Los Brincos o Luis Aguilé estan de moda. Recordaran que els temes "Black is black", "Un sorbito de champagne" o "Juanita Banana" sonaven en les festes de l'època. I Raphael triomfa amb la cançó "Yo soy aquel".

Mentrestant, ací a casa, Vila-real era una ciutat d'uns 30.000 habitants bolcada en el cultiu de la taronja, que ja enviava milers de quilos a Europa. El 26% de la població procedia d'altres punts d'Espanya, com Albacete, Almería, Huelva i Jaén, que troben en el treball al camp una manera de guanyar-se la vida.

En un dels textos inclosos en el llibre de festes de Sant Pasqual, un membre del Negociat d'Estadística Municipal es refereix a aquell Vila-real, aleshores Villarreal de los Infantes, amb estes paraules:

"Nuestro municipio, actualmente, se encuentra en un periodo de crecimiento y ensanchamiento extraordinario. Es un pueblo que crece

como la espuma y al que, día a día, acuden más forasteros. Villarreal es un pueblo próspero que vislumbra un porvenir esperanzador”.

Eixe any, 1966, José Ferrer Ripollés és l'alcalde de Vila-real, un poble agrícola amb iniciativa i ganes de progrés. Els llauradors necessiten maquinària i de seguida naixen els primers tallers que s'encarregaran de construir motocultors i noves eines que facilitaran el treball del llaurador.

Vila-real s'està modernitzant amb passes de gegant i en eixe any 66 consten als registres municipals unes 500 màquines per a treballar els camps, 4.000 vehicles de motor, més de 7.000 bicicletes i hi ha 900 televisors a les cases.

Vostés ho recordaran millor que ningú. No tots disposaven de cotxe, alguns es desplaçaven en bicicleta, només hi havia dos canals de televisió i a les 12 de la nit sonava l'himne i tots a dormir.

Aquells van ser anys de transformació. Vila-real deixa de ser un poble gran per a convertir-se en una ciutat que es modernitza cada dia. Es multipliquen els comerços, gran part dels carrers es pavimenten, la xarxa d'enllumenat públic va ampliant-se, la de clavegueram arriba a tot el casc urbà i es construeix una piscina olímpica en el Termet de la Mare de Déu de Gràcia que recentment vam poder recuperar després d'anys tancada.

Poc a poc, les noves construccions van canviant la imatge d'aquell poble agrícola que augmenta la seua població i que necessita més centres educatius. Per això, són anys en que avancen les obres del nou Institut d'Educació

Mitjana Francesc Tàrrega, que enguany, com vostès, celebra els seus 50 anys de vida.

El món de la cultura també comença a ocupar un espai important. Per a les festes de Sant Pasqual es convocava el Certamen Literari de la Festa de la Taronja y les lectures de la “Revista Camino” al Cinema Bahia eren molt populars, sobretot el número del mes de maig dedicat a Vila-real, la seua reina i les seues festes.

I parlant de les festes, el programa festiu d'aquell any va ser ben complet. Música, bous, devoció al patró, cultura, esport... i no faltaven els espectacles de varietats o l'espectacle còmic taurí, conegut popularment com la “xarlotà”.

Si tenien afició al ciclisme recordaran que a finals de maig es disputava la Gran Carrera Ciclista Nacional Ruta del Azahar, i si els agrada la fotografia potser recorden que Vila-real va acollir aquell any el III Concurs Nacional de Fotografia Artística.

En clau nacional, el Real Madrid guanyava la Copa d'Europa, Manolo Santana alçava el trofeu de tennis de Wimbledon i recordaran com el Ministre d'Informació i Turisme, Manuel Fraga, es banyava en les aigües de Palomares, després d'un accident nuclear per demostrar que no hi havia perill de radioactivitat.

Després d'aquest breu viatge al passat, a aquelles imatges del Nodo, a aquelles fotografies en blanc i negre, i a aquells records de joventut... potser senten certa nostàlgia d'aquells anys viscuts i tenen la sensació que el pas del temps

ens ha allunyat de moltes coses. És cert, el ritme accelerat de la vida actual poc té a veure amb la vida fa 50 anys. Una vida on tot semblava transcórrer més lentament, on s'assaboria més cada moment i on tot durava més.

Sí, algunes coses han canviat. La televisió, per exemple, ha passat del blanc i negre al color, i els telèfons no necessiten cables i caben dins la mà. Però altres coses romanen inalterables al pas del temps. Sempre hem sigut una ciutat treballadora que ha mirat al futur amb optimisme i ha plantat cara a les adversitats. Aquest esperit de superació i esforç ha passat de generació en generació i han sigut vostés els qui han inculcat estos valors als seus fills. Per tant, gràcies a vostés hui som el que som.

Gràcies al seu esforç i al treball de tota una vida, hui Vila-real és la ciutat que tots coneixem i tant estimem.

Sí, vostés han contribuït al progrés de la nostra ciutat, la segona més gran de la província. Potser pensen que vostès no han fet res, més enllà de treballar perquè a la seua família no li faltara de res. Però encara que no ho sembla, eixe esperit de lluita i esforç que han demostrat per arribar fins ací, és l'espenta que tota societat necessita per a tirar endavant.

Per a fer créixer un arbre, es necessita llaurar la terra, regar-lo, abonar-lo i podar-lo si volem recollir el fruit. Cadascú de vostés, des de sa casa, ha aportat el seu treball i dedicació i, poc a poc, l'arbre s'ha anat fent gran i donant bones collites. Entre tots i amb molt d'esforç, hem construït un Vila-real que ha avançat gràcies al seu treball i iniciativa.

Estic convençut que les seues famílies se senten molt orgulloses de vostés. Fills, nets, nores i gendres són conscients dels sacrificis que els ha tocat fer. Potser no els ho diuen cada dia, entre altres coses perquè, de vegades, el ritme frenètic de la vida actual no ens deixa temps per a reflexionar i valorar les coses que realment importen. Però han de tenir clara una cosa: han tirat una família endavant, amb els sacrificis i els esforços que això comporta. Per tant, han de sentir-se estimats i valorats perquè han sigut capaços de fer front a les adversitats pròpies de la vida i de trobar sempre una solució.

De vegades, no som conscients dels efectes dels nostres fets i només el pas del temps ens dóna eixa perspectiva necessària per a ser capaços d'entendre moltes coses. Doncs bé, després de 50 anys, estic segur que la seua manera d'entendre la vida ha tingut conseqüències molt positives en el seu entorn més pròxim. Potser, sense saber-ho, estaven donant-los una gran lliçó als seus fills. Els van ensenyar que els valors de l'esforç i el treball són essencials per a progressar.

Però no podem oblidar-nos d'un altre valor, que també han transmés als seus fills, en forma d'abraçades, de paraules, de somriures... de passar tota una vida pendent d'allò que necessiten. Com tots vostés sabran, em referisc a l'amor, un amor incondicional que sempre està present, les 24 hores i els 365 dies de l'any. I eixe amor cap a la família que vostés han sembrat, hui el recullen perquè poden dir que han arribat als 50 anys de casats!!!

Nosaltres, com a representants de la corporació municipal, volem agrair-los el sentit i el significat, que amb el seu dia a dia, li han donat a esta ciutat.

Hi ha lligams que mai es poden trencar i l'amor que senten pels fills és un d'ells. És un amor incondicional, amb uns pilars sòlids, que vostés s'encarreguen de fer més forts cada dia. La paella dels diumenges, els aniversaris, la mona de Pasqua per als nets, els dies de Nadal... Les celebracions ens fan tornar a casa i mantenen la família unida. Tornem a casa per a gaudir dels nostres, per a sentir-nos estimats, per a mantindre els llaços familiars i la nostra identitat. Gràcies als pares ens mantenim lligats als nostres orígens.

Vostés veuen la vida des d'una altra perspectiva i ens donen valuosos consells quan més falta fan. La vida els ha ensenyat i, per això, representen els valors de l'experiència i la saviesa, uns valors que també son essencials per a progressar.

Són un exemple per als seus descendents i per a tota la societat. Han demostrat que el matrimoni és un compromís que pot perdurar en el temps.

Hui celebren les bodes d'or. Tots sabem que el matrimoni no es un camí de roses i que 50 anys de casats són molts anys, que no es poden resumir en estes línies. Necessariem escriure un llibre per a contar les mil i una anècdotes i experiències que han viscut junts durant aquestes 5 dècades. Moments especials, decisions importants, sorpreses i emocions... Fotografies en blanc i negre, altres en color. Records llunyans i més recents, on sempre està present la generositat, la responsabilitat, la paciència i la complicitat.

Centenars d'imatges formen part d'eixe àlbum que inclou 50 anys de vida compartida, on les fotos de la boda ocupen les primeres pàgines. Segur que en

eixe àlbum, de seguida, apareixen imatges amb nous membres a la família. Fotografies testimoni d'una de les majors alegries en la vida, com es l'arribada d'un fill. I a partir d'ací eixe recull de fotografies ha anat creixent i creixent per a reflectir eixos moments de felicitat que mai s'esborren.

Tots sabem que la convivència no és fàcil. El matrimoni exigeix esforç, paciència i treball i una relació basada en la igualtat, l'amor i el respecte. Acceptar tant les virtuts com els defectes de l'altra persona, respectar les diferències i centrar-nos en allò que realment ens uneix i ens fa més forts.

La vida és un aprenentatge continu. Tots som humans i cometem errors, però coincidiran amb mi que si es vol tot té solució. Tenim la capacitat de perdonar i admetre les nostres equivocacions i, des de la humilitat i el respecte, es pot dialogar i arreglar les coses. Encara que la corda, en ocasions, s'ha estirat massa, mai han deixat que es trenque. Han sigut capaços de posar-se en el lloc de l'altre i passar pàgina.

Allò més important és que han après dels errors i que han estat l'un al costat de l'altre, donant-se el suport que necessitaven quan més falta ha fet.

Amb el pas del temps, potser tenen la sensació que totes aquelles batalles que han hagut de lliurar són ja part del passat i ara viuen immersos en un altre episodi vital on la calma i la tranquil·litat estan més presents. Per això, ara és moment de disfrutar al màxim cada dia que passa, cada minut i cada segon, perquè la vida passa molt ràpid.

És moment de descansar, gaudir dels nets i de viure el dia a dia d'una manera més reposada. S'ho mereixen. És moment de deixar de banda les preocupacions, de gaudir de les aficions i d'assaborir les xicotetes coses de la vida amb companyia d'aquells que més estimen.

Enhorabona per estos 50 anys de convivència. 50 anys són més de 18.000 dies junts. Enhorabona per mantindre viva la flama de l'amor durant tot aquest temps. És un mèrit que només els correspon a vostés.

Arribats a este punt, m'agradaria acabar amb una frase de John Lennon que diu així: *“Quan jo tenia cinc anys, ma mare deia que la felicitat era la clau de la vida. Quan vaig anar a l'escola em van preguntar que volia ser quan fóra gran. Vaig contestar: feliç. Me van dir que no havia entès la pregunta i jo els vaig contestar que ells no entenien la vida”*.

Afortunadament, vostés han entés la vida d'esta manera. Han trobat la felicitat al costat d'una persona amb la qual han format un lligam molt difícil de trencar, així que els desitge de tot cor que la sort els acompanye i que continuen així de feliços durant la resta de la vida.

Moltes felicitats a totes i tots en nom de tota la corporació i que puguen celebrar-ho per molts anys!!! Els desitgem de tot cor que continuen vivint per sempre este somni de felicitat que tant es mereixen.

Moltes gràcies per la seua assistència i per la seua atenció i que acaben de passar bones festes!